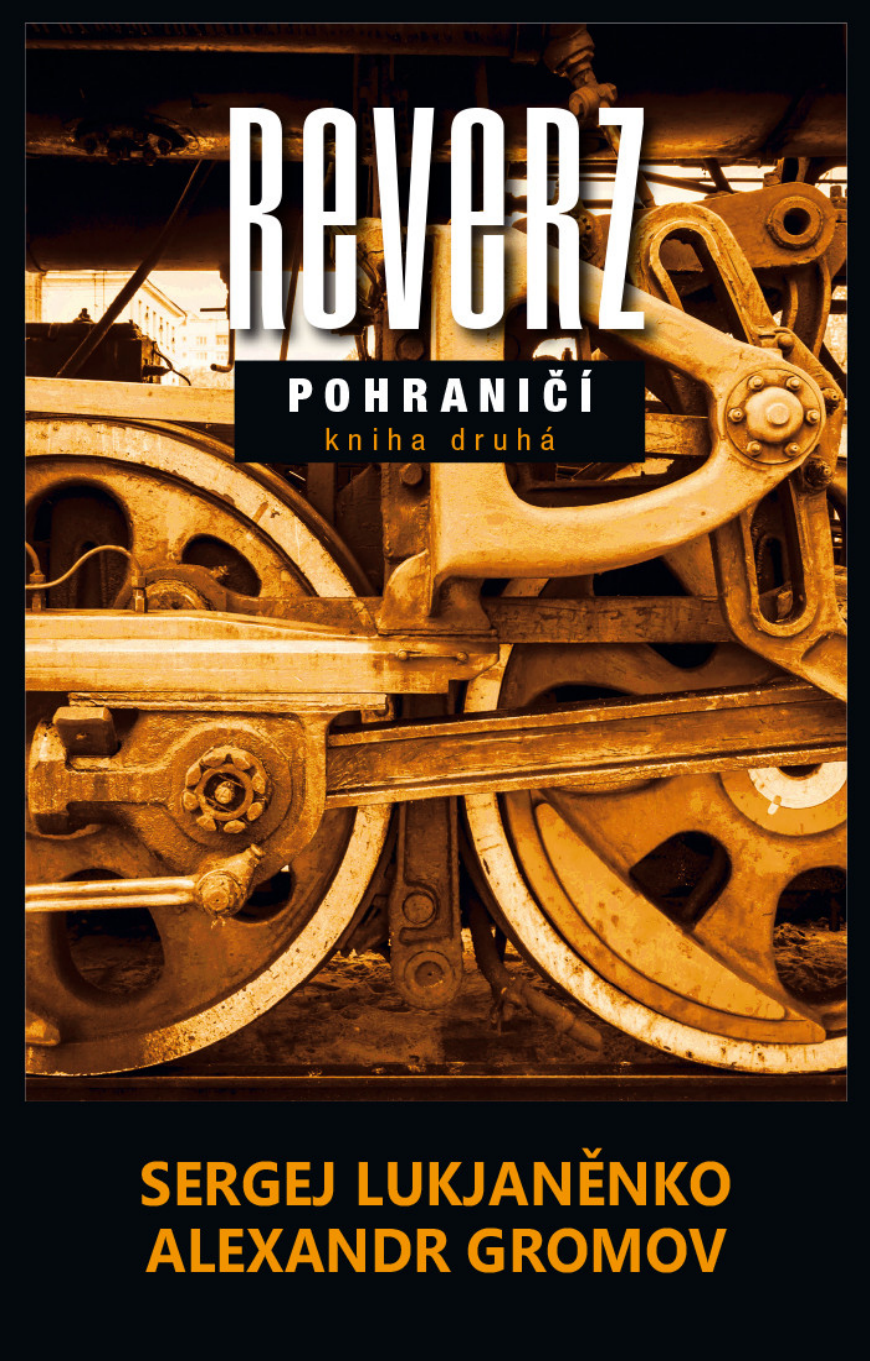

REVERZ

POHRANIČÍ
kniha druhá

SERGEJ LUKJANĚNKO
ALEXANDR GROMOV

ARGO
TRITON

Sergej Lukjaněko
Alexandr Gromov
Reverz

Застава

Copyright © Sergey Lukianenko 2014

Translation © Iva Dvořáková, 2018

Cover © Libux77 | Dreamstime.com

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

© Argo, 2018

ISBN 978-80-7553-328-9 (Juhaňák Stanislav – Triton)

ISBN 978-80-7553-533-7 (Epub)

ISBN 978-80-7553-534-4 (Mobi)

ISBN 978-80-7553-532-0 (PDF)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

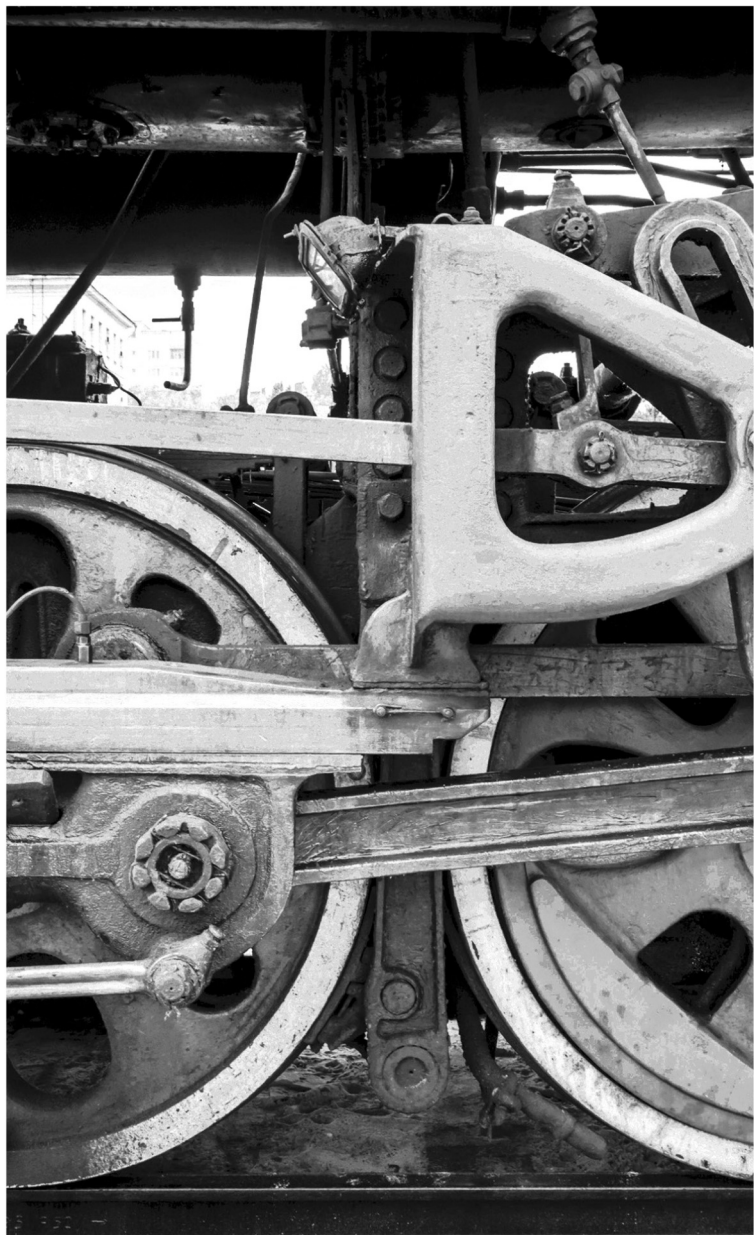
www.argo.cz

REVERZ

POHRANIČÍ

kniha druhá

SERGEJ LUKJANĚNKO
ALEXANDR GROMOV

REVERZ

POHRANIČÍ

kniha druhá

SERGEJ LUKJANĚNKO
ALEXANDR GROMOV

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON
ARGO

Prolog

V alamejských stepích rozeznáváme dvě roční období – prostě horké a příšerně horké. V zimě, pro niž neplatí ono „příšerně“, ale jen „prostě“, se snáz dýchá a tu a tam i do těchto míst dospějí dešťové mraky, které neznámo jak nestihly během putování přes půl kontinentu poztrácet všechnu svou vláhu, výjimečně tady zahřímají bouře a strhnou se opravdové lijáky. V takových případech po pancíři zurčí proudy vody, které se najednou nestíhají odpařit, pronikají i do střílen a posádka je celá blažená.

V létě je to mnohem horší: vyberte si jakýkoli obrněný vagon, po poledni je v něm jako v troubě. A v kabině obrněné lokomotivy, zejména když kotel jede naplno, je to ještě mnohem horší.

Kolem dokola, od náspu až po obzor, se nad uschlými travinami chvěje jen rozpálený vzduch a tu a tam se v něm objeví fata morgána – o něco výš než žhavá step a o něco níž než nelítostné slunce. Míhotá se a láká. Voda žádná, jídlo žádné – není tu prostě nic, vyjma blízké smrti. Jenže smrt se týká jen živých tvorů...

Ale i na ty tu občas narazíte, a někteří jsou i bojeschopní!

Kde se na konci léta tady na Suché pustině najednou vzala tak velká banda, neměl nikdo ponětí. Soudě podle všeho to byli kočovníci z dalekého jihu, jež z jejich rodných krajů vyhnalo sucho a kteří poprvé v životě spatřili železnici. Jak jinak si vysvětlit, že se tito jezdci na koních, ozbrojení jen starými puškami, houfně vrhli na nákladní vlak, pomalu se vlekoucí s nákladem rudného koncentráту? K čemu bude kočovníkům ruda? Některé jezdce dokonce napadlo rozvinout se do vějíře a zaútočit na obrněný vlak.

Výsledek byl jasný, ještě než to celé propuklo. Po takovém nepříteli bylo i střílet trapné – asi jako po chovancích

ústavu pro mentálně handicapované. Jenže co se dalo dělat?

Kočovnické kulky bezmocně cinkaly o pancíř a vyvolávaly v kulometčících chladný vztek, který se většinou dostavuje na cvičeních „v situaci blížící se bojové“. Mnohohlasý řev útočníků střelce jenom podráždil. Copak, vy umouněnci, tak vám se zachtělo krást? My vám ukážeme, zač je toho loket...!

Strojvůdce už sáhl po rukojeti brzdy, ale pak si to rozmyslel a obrněnou soupravu nezastavil. Zprvė nedostal rozkaz. Za druhé kočovníky asi těžko napadlo poškodit vpředu koleje nebo způsobit zával. Za třetí se vagony v nízké rychlosti skoro nekymácely a přesnost palby tak zůstala zachována.

Za čtvrté podnikat proti útočícím divochům cokoli kromě odvetné palby by pro ně byla až příliš velká čest.

No a konečně, za páté, by zastavení vlaku znamenalo, že do kabiny lokomotivy přestane skrz ventilační průduchy proudit vzduch. Ten vzduch byl samozřejmě horký, ale dokud byl v pohybu, přece jen jakž takž ochlazoval polonahá, zpocená těla strojvůdce a pomocníka, který zastával rovněž roli topiče. Obrněnou lokomotivu vlaku Hrozivý vždy obsluhovala jen dvojčlenná posádka, což ovšem nebylo dáno spořivostí vedení, jako na mnoha dalších alamejských tratích, ale jednoduše tím, že pro třetího člena obsluhy parní lokomotivy už v těsné pancéřované kabině nezbývalo místo. Tahle trať byla úzkokolejka, takže úzkokolejný byl i obrněný vlak Hrozivý – trpaslík mezi svými příbuznými.

Zaprvé – úzkokolejný obrněný vlak. Za druhé – v majetku pohraniční stráže. A to prosím ve vzdálenosti tisíc kilometrů od nejbližší hranice! Člověk, který by neměl ponětí, jak to na Centru chodí, by si poklepal na čelo.

Ale zbytečně.

Tupé rypáky kulometů se daly do pohybu, vyhledaly cíl a obrněný vlak celý zarachotil. Přestože toho vlastně nebylo zapotřebí, malý kanón vypálil tříštivý granát. Z obytných vagonů s chlapy mimo službu a s ochrankou se ozvaly jed-

notlivé výstřely z pušek. Těžký kulomet na plošině posledního vagonu ostřeloval útočníky z boku.

Útok skončil stejně rychle, jako začal. Podél náspu ležela mrtvá těla lidí i koní. Těch pár jezdců, které včas napadlo se otočit, zběsile pobízelo koně. Palba utichla. Voda v chladících kulometných hlavni se v beztak parném poledni zahřála skoro k bodu varu...

Skrz průzor pancéřované lokomotivy toho příliš neuvidíte. Když se od něj strojvůdce odtrhl, tiše si zamumlal:

„Aspoň měli kluci nějakou zábavu...”

Obrněný vlak se pomalu plazil dál na sever.

Touhle dobou by se z velitelského vagonu měla telefonicky ozvat Fréza – nebo dokonce dorazit osobně. Nakonec zavolala. Strojvůdce zvedl sluchátko s dřevěnou, stářím odřenou rukojetí.

„Tak co, Skokane?“ ozval se ženský hlas, zkreslený nedokonalostí přístroje.

„Všechno v normě,“ odpověděl. „Škody žádný. Kde by se taky vzaly?“

Okamžitě zavěsila. Zleva na něj dýchl žár kotle – topič právě přiložil.

Strojvůdce pohlédl na hodinky – byl to kvalitní kousek z pozemské produkce.

Do radiového spojení zbývalo pětadvacet minut. Což je dobře. Fréza samozřejmě podá hlášení o kočovnické bandě a z Achtybachu ještě dnes vyrazí další vlak s posílenou rotou, jejímž úkolem bude ostraha nejdůležitějších železničních stanic. A štáb jí třeba na oplátku milostivě poskytne nějaké ty informace.

Fréza... Tuhle přezdívkou si vybrala sama. Kdežto jemu říkala, celkem výstižně, Skokan. Bylo mu to jedno – hlavně když byla s ním.

Prostě se to tak sešlo: on je strojvůdce a ona zbraňový důstojník a velitelka vlaku. Zpočátku měla Fréza s posádkou vlaku, které přidělili za velitele ženskou, trochu problémy, ale stačil rok a vycepovala mužstvo tak, že líp to snad ani nešlo. Skokan už dávno věděl, jaká je: jednou laskavá jako kočička, jindy tvrdá jako... jako fréza.

Kola dutě klapala přes místa, kde se spojovaly kolejnice. Jízda pokračovala. Další z mnoha. Kolik jich asi ještě bude, než Fréza se Skokanem tuhle službu opustí?

Těžko říct.

Zato bylo naprosto jasné, že se to jednou stane.

Kapitola první

Dar bohů

Ve středu Max umřel. Umíral zásadně ve středu.

Asi za hodinu zase obžil a pokusil se vybavit si sebe sama – co se ztratilo a co nového se vynořilo. Jako vždy mu chvíli trvalo, než se ve všem zorientoval. To přijde později, až definitivně vyhodnotí, oč přišel a co získal.

Nejlepší bylo umřít a zase ožít ve spánku – jako by se vůbec nic nestalo, prostě vstanete a chodíte.

Teprve po několika hodinách začnete chápat, že tohle už nejste vy. Přesněji řečeno nejste ten, kdo jste byl před smrtí – jste trochu jiný. Horší nebo lepší? Inu, jak se to vezme. Prostě poněkud jiný, jako kopie pořízená podle kopie. Kdekdo je toho názoru, že zabývat se něčím takovým nemá žádnou cenu: vy s tím přece nehnete, tak se klidně nechte unášet proudem.

Nekonečným proudem pravidelných každotýdenních smrtí, znovuzrození a přerodů.

Smrt je věc pomíjivá, v tom je ten háček. Tenhle řetěz nepřetrhnete, z proudu se nevymaníte. Každý má svůj den, pevně stanovený a neměnný. V nabídkách k sňatku se to jen hemží podobnými oznámeními: Pěkně stavěná blondýnka příjemného vzhledu, sobota. Nebo: Muž středních let, hmotně zajištěný se zálibou ve včelařství, hledá půvabnou ženu s klidnou povahou, úterý. Pro manžele je pohodlné umírat ve stejný den.

Ale kde se pak bere v hlavě ta myšlenka: Přichází vůbec někdy opravdová smrt, smrt definitivní? Co to je – obyčejný sen, který si pamatujeme pro jeho neuvěřitelnou nesmyslnost, předsmrtné blouznění, nebo přece jen vzpomínka na něco reálného?

To se takhle najednou vyřešit nedá.

Umřít navždy se pokusil skoro každý. Lidi si podřezávají žíly, házejí do sebe plné hrsti barbiturátů, věší se, vrhají se pod dopravní prostředky i z oken... Někteří se dokonce zkoušeli vyhodit do vzduchu nebo se upálit, aby zničili tělo – jenže vše marně. Přírodu neoklamete. Stejně nakonec jako ten poslední pitoma zase povstanete z popela. A pak stejně ve svůj den zase zemřete a hned nato obžijnete. Člověk musí respektovat, co mu bylo předurčeno. Násilná smrt v jiné dny se nepočítá, a když k ní dojde ve váš den, tak umřete prostě dvakrát a dvakrát se do života vrátíte. Je to jen zbytečná nepříjemnost, nic víc.

Letmo se rozhlédl kolem. Marta ležela v dost nepohodlné poloze na podlaze, soudě podle všeho šla pokojem a zemřela náhle. Max s pocitem viny vstal z gauče, kde před chvilkou procítl sám, a přenesl ji tam. Vypadalo to, že se nijak zvlášť neuhodila. Ale stejně to od ní bylo neopatrné – rozhodně by udělala líp, kdyby zůstala v posteli... Každý přece ví, že ve svůj den nemá nikam chodit, zvat si návštěvy či vařit – je třeba prostě nedělat nic, jen se snažit celý den ležet, jedině tak se vyhnete nepříjemnostem. Pak samozřejmě stejně zase ožijete, ale vstát z mrtvých se zlomeninou či popáleninou není nic příjemného. Kdežto když ležíte, ani se neuhodíte. Techniku smrtelné bezpečnosti přece každý dobře zná.

Max šel do kuchyně a uvařil si silný čaj. Přestože to páčilo, hned ho pil. Cítil, že hlavu má pořád ještě prázdnou, ale postupně se zaplňovala. Čím, to už je jiná věc. To se stejně hned pochopit nedá. Na to je ještě brzy. Zatím trvá klasická malátnost těsně po vzkříšení. Leckdo to srovnává s normální kocovinou, ale tak to není. Hlava vás rozhodně nebolí. Jen prostě mozek přišel o veškerý svůj obsah.

Který se zase vrátí, ovšem pozměněný. Je to prostě kopie, pořízená podle kopie, pořízené podle kopie... a tak dále. Za jediný rok se kopíruje dvaapadesátkrát. Copak, to by ještě šlo, ovšem po takových třech letech už je člověk zcela jiný. A což teprve za deset let! Kdybyste pořídili kopii *Mony Lisy* a pak ji vždy z další kopie překopírovali pětsetkrát – co by

z toho asi vzniklo? Pokud by to byla třeba *Dívka s broskvemi*, dobrá, ale aby nedošlo až na *Černý čtvrtec*!

Max se na okamžik podívil: kde ty názvy bere? Že by je někdy dřív znal? To už zapomněl...

Nedopitý čaj nechal Max v kuchyni a vyšel na balkon – podívat se, jak se vede houbám. V truhlících, naplněných hlínou smísenou půl na půl s dřevěnými pilinami, to žilo nepřetržitě, ne jako v případě jejich majitelů. Zatímco z Maxe byla mrtvola, ze substrátu vylezlo několik nových bledě fialových houbiček – zatím úplně hloupých a naprosto netušících, co zač je člověk a k čemu potřebuje houby. Ty již vyrostlé se naopak po Maxově příchodu celé roztráslly, protože už jasně cítily, že budou snědeny. Max rozmíchal v konvičce živiny, všechny truhlíky pořádně zalil, sebral úrodu a vrátil se s ní do kuchyně.

Velice pečlivě houby očistil, propláchl je a pak nakrájel. Vybavil si, že aby člověk přišel po smrti co nejrychleji k sobě, je nejlepší věnovat se nějaké lehké, ale pozornost vyžadující činnosti. Dobrý je třeba taky úklid domácnosti...

Ale pokolikáté už. Ne, ne, do toho se mu nechce...

Když obživla Marta, stál zrovna u sporáku a dělal smaženici; slabým hlasem na něj zavolala, ale vzápětí ho požádala, aby se otočil a nedíval se na ni. Prý protože vypadá strašně. Max se tedy poslušně odvrátil. To je ale pitomost. Vždyť už ji nejméně stokrát viděl mrtvou – s vystouplým ostrým nosem, promodralými očními víčky a ochable pokleslou dolní čelistí... To se nepočítá? Ale jeho žena zřejmě vyznávala filozofii, že to, co ona sama nevidí, prostě neexistuje.

Což je vlastně docela pohodlné.

„Nemáš hlad?“ zeptal se po chvilce.

„Jo.“

„Ta smaženice už bude, jen to ještě trochu zamíchám.“

Čerstvě vzkříšený má vždycky obrovskou chuť k jídlu. Však Max taky pocítil potřebu něčím se nacpat. Hned poté následuje sex – a jaký! Bouřlivý a vášnivý, jako by to bylo poprvé. Takhle to měl každý, s kým se Maxi přátelil a mohl se s ním dělit i o takovéto důvěrnosti. Teprve pak přicházely varianty: někdo mírumilovně usínal a nechal si zdát pěkné

сны, jiný šel do kina nebo na návštěvu, někoho se zase zmocňovala horečnatá činorodost a chtělo se mu alespoň utřít z nábytku prach, když už nebylo potřeba vyprat nebo rovnou zrekonstruovat byt. Marta patřila k poslednímu typu, což poněkud narušovalo jejich vztah.

Přesněji řečeno, narušovalo by, kdyby bylo co narušovat... Protože jen těžko se narušuje něco, co neexistuje.

Sex je nezbytný jako jídlo a stejně jako jídlo je taky příjemný. Láska je ovšem pryč, což je zlé, ale nevyhnutelné. Láska odcházela týden po týdnu, s každou další smrtí a dalším zmrtvýchvstáním, sama ze sebe oždibovala kousek po kousku a ty kousky zahazovala neznámo kam. Když zmizela úplně, svět jako by pohasl.

A stal se nepochopitelnějším.

I když takový byl vlastně vždycky. To jenom člověku spadly z nosu růžové brýle. Proč neexistuje definitivní smrt? Kde se berou noví lidé? Jaký je svět protinožců? A jaký to všechno má smysl...?

Marta tohle všechno měla naopak. Před třemi lety se lačně zajímala o každou novinku, všeho si všímala, lidí známých i neznámých se vyptávala na iluze, jimž se říkalo původní život, a vedla si záznamy, aby si zapamatovala alespoň to, jaká byla předtím, ale pak o to vše poznenáhlu ztratila zájem a jen si tak žila. Jako mnozí jiní, jako skoro všichni. A své zápisíky vyhodila. Bytí určuje vědomí, vynořila se známá věta, ale kdo ji původně vyslovil? To si Max nepamatoval.

Iluze jsou zkrátka jen a jen iluze. Každý vám řekne, že člověk se nerodí z ženského lůna, jak nevhodně naznačují někteří podivíni, a neumírá navždy. Není podstatné, zda jste zemřeli tak, že jste si sáhli na život, anebo zda jste se prostě dočkali svého dne. Člověk obživne v každém případě – a jinak to ani být nemůže. Každý z nás je nedílnou částí tohoto světa, tak jak by se mohl rozpadnout na jednotlivé chemické prvky a zmizet? To je pitomost, hloupé výmysly! Člověk je věčný. Je jako řeka, která se neustále mění, podemílá staré břehy a hloubí si jiné koryto, ale stejně je věčná. A věčná je právě proto, že se neustále proměňuje. Kde se v tomhle světě vzal člověk, je samozřejmě otázka. Ovšem

nesprávně položená. Člověk se neobjevil ve světě, ale společně s ním, jako jeho součást a jeho vlastnost. Nu, a pokud jde o svět a o to, zda nějak vznikl či zda tu byl odjakživa – to je záhada nad záhady. Některé záhady se nakonec rozluštit dají, ale tahle nikdy a za žádnou cenu. Proto moudřejší většina lidí nad tím vším jen mávne rukou a vzato kolem dobře dělá.

Pohodlnější bylo se domnívat, že svět je věčný, a přestat si lámat hlavu s rovnicí, která nemá řešení.

Jenže Max si hlavu lámal. Aby si to sám před sebou obhájil, vymyslel si následující postulát: Je-li svět věčný, pak je věčná i jeho složitost. Věčná a neměnná. Z čehož plyne, že když se nějaký člověk přestane potýkat s neřešitelnými otázkami, zjednoduší tak svou vlastní osobnost a v jistém smyslu i celý svět. Jenže zákon o zachování hmoty neobelstíte: když někde něčeho ubude, tak toho jinde musí nevyhnutelně přibýt. Což znamená, že když jedna lidská osobnost dospěje ke zjednodušení, jako se to stalo v případě Marty, pak jiná osobnost, do té doby naprosto průměrná, začne přinejmenším klást zvláštní otázky. Nejpravděpodobnější přitom je, že takové dvě osobnosti budou k sobě mít blízko jak citově, tak místopisně – budou to tedy sousedé, kolegové ze zaměstnání anebo ze všeho nejpravděpodobněji manželé.

Když mu Marta asi před půlrokem opravdu zvučně vyčetla, že je věčně zadumaný, tak jí svou teorii vyložil. Asi čtyři týdny to fungovalo.

Houby byly hotové. Max přiložil do kuchyňských kamen drobné polínko, postavil na plotnu plechový čajník, vypláchl porcelánovou konvičku na zavarku, poté kriticky přehlédl stůl a smetl z něj pár drobků. Nakrájel chleba a drobků ještě jednou smetl. Pak zavolal na ženu.

Jedli mlčky. Pak mlčky pili čaj. Pak se stejně mlčky, pokud nepočítáme slastné steny, hemžili v posteli.

„Přiděláš mi dneska novou garnýž na závěsy?“ zeptala se udýchaně Marta, jakmile hemžení ustalo.

„Zítřa,“ odpověděl on.

„Taky je třeba vyprat..., ale to udělám sama... A co okna, umyješ okna?“